

BLACK ICE

Dolmányba rejtve

Szomorúfűz árnyékában várlak,
lelkem csendben ül.
Szótlan szám verandáján fájnak
csókok, ha csendesül'.

Páncéлом levetted, jöjj, kérlek,
fényt keresni bennem!
Tükröződő káprázatban félek,
élve áldozó szerelem.

Habfelhőkre feltekintve látlak,
mosolyod a napsütés.
Csak egy dobbanásnyi mának,
szívemre mért ütés.

Emlékezetben szorító kezed
lassan lelkemre hull.
Csillag ragyog, vezet szemed,
ismét én vagyok alul.

Lobogó lassan takar, bántalak,
házamban, mátkám.
Bocsáss meg, magamba zárlak,
halál étkének átkán.

Vérző jelen pázsitján kereslek,
reményt álmodom.
Utoljára mondhatom, szeretlek,
fentebb én folytatom.

Irodalmi ajánló oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/irodalmi.reklam/>